

HATI RLATMALAR VE TEKLİFLER

Ateistik -deistik postmodernist iklim, gerçeği ve doğruyu yeniden tanımlamasının ötesinde mutlak doğru varlığı ihtimalini dahi yok etmektedir. Burada fabrike edilmiş şahsî ya da kolektif kurguları doğrunun yerine ikame etme gayreti vardır.

Allah-u Teala'dan başka bir ilahın var olmadığı ve Muhammed aleyhisselam'ın O'nun son elçisi olduğu gerçeğini Rabbimizin muhteşem hidayet ikramı sayesinde benimseyenler, yeryüzünde herhangi bir insanmışçasına davranamayacaklardır, zira kendilerine Mümin-Müslüman sıfatını yakıştıran insanlar, bir iddia sahibidirler. Bu da Allah'a tam güven ve tam teslimiyet iddiasıdır. Yüce Rabbimiz bizim bu iddiamızı, bizi içine koyduğu belli şartlar altında deneyecektir.

Rabbimizin son elçisi ve Hatemü'l-Enbiya Rasulullah (sav), tüm insanların istifade etmesi gereken bir vahiy bütünü tebliğ etmiştir:

“Ey insanlar! Ben sizin hepinize Allah'ın gönderdiği rasulüyüm. Göklerde ve yerde hakimiyet O'na aittir. O'ndan başka ilah yoktur...” (Araf 7/158).

Genç yaşlı fark etmeksizin bütün Mümin-Müslümanlar da böylesi büyük bir kapasitenin insanlarıdır.

Mevcut manzara gösteriyor ki Müslüman olma iddiasındaki insanlar, çözümsüzlükler ve sıkılmalar yığını içinde yaşamaktadırlar. Bu bir realite tespiti ibarettir. Her insanın farklı hallerde tecrübeler ediniyor olması, vahiyden çıkarılmış doğru hükümler ışığında birtakım hatırlatmalar yapmaya ve bu sayede ruhlarımızı canlandırmaya mani olmayacaktır. Dikkat çekme ve hatırlatma hizmetleri devamlı olmalıdır.

Toprağın altında çürüdükten sonra yeniden canlanmak, Kur'an ile kurulan bağımıza dair Rabbimize

hesap vermek ve bunun sonucunda da ebedî hayatta adım atmaktan oluşan İslamî zaman çizelgesini “eskilerin mitolojileri /masalları” (Kalem 15) olarak değerlendiren, Allah'ın kitabını hayatının merkezine alanlara gerici etiketi yapıştıran dar ufuklu kimselerin arasında bulunmamız, yahut da Allah'a güvendiğini dile getirip O'nun herhangi bir hükmünün önüne başka bir fikri geçirebilen kimseler ile beraber olmamız, dünya hayatı süresince hayli mümkündür:

“Mallarınızda ve canlarınızda imtihan olunacaksınız, ve her halde gerek sizden evvel Kitap verilenlerden ve gerek müşriklerden birçok incitecek sözler işiteceksiniz, eğer sabr eder ve takva yoluna girip korunursanız işte bu kararlılık gerektiren işlerdendir” (Al-i İmran 3/186).

Ne ilişki kurduğumuz çevre, ne de ferdî motivasyonel kayıplar, Müslümanları mahv etmemelidir. Elbette ki Müslüman çökebilir, lakin çöküp kalmaz.

O halde tazelenmek ve güçlenmek uğruna evrensel doğru bilgileri pekiştirmeliyiz.

Kainatın her yerinde geçerli olan gerçeği anımsayarak başlamalıyız: **“...hâlk (yaratmak) O'nun, hüküm O'nun, evet o Rabbül' âlemin olan Allah pek yücedir!”** (Araf 7/54).

Yüce Rabbimiz yaratır ve emir verir. Rabbimiz tarafından yaratılmış olmayı, ilk insan olan Adem'i (a.s.) ve nebilerin yaşadıklarını yok sayan bir eğitsel-bi

limsel sistemi takip ediyor olmamız Araf 54'ü zihnimize arka plana atamaz. Bizler yaratıldık ve O'ndan emir alıyoruz. Yaratılmış olduğumuzu daima hatırlamak ve bu bilginin yönlendirmesiyle hareket etmek basit gibi görünse de çok önemlidir. Tüm mevcudiyete yaratılış penceresinden bakarsak en keskin hislerimizi (korku, endişe, minnet vb) nereye kanalize etmemiz gerektiğini hatırlarız. 10-15 saniye boyunca kalbinin atışını hisseden ve bunun üzerine düşünen insan, yaratıldığını hatırlayıp zikretmiş olacak ve böylece kimden korkmasını gerektiğini çok yoğun ölçüde fark edecektir.

Objektif doğruyu (yaratılış ve vahyi) ve evrensel bilgeliği (vahyiden türemiş doğru fitri hükümleri) reddeden ve alaya alan, Yaratıcıyı yok sayan ve böylece insanın kibrine uyan kökensel spekülasyonları ve seküler mitolojileri varoluşun başlangıcı ve evrenin büyük anlatısı kabul eden batıl cereyanlar, bizlerde otorite ilüzyonuna sebebiyet vermemelidir. Bizim Yaratıcımız ve Sahibimiz tek ilah olan Allah'tır. Akademik başarı ile sosyal tabakada ilerlemek, gerçeği ve doğruyu yeniden tanımlamaya (yaratılmayı ve vahyi reddedip tesadüf teorisini ortaya atmaya) fırsat olmamalıdır, tabii Allah'a kul olmanın ciddiyetini ve mutluluğunu yaşayanlar için.

Ateistik-deistik akademik kabuller neticesinde bilim mefhumunu, yaratılışı tafsilatıyla tanıtan bir araç olmaktan çıkaran ve onu Yaratıcımıza referans

vermeksizin doğruyu dikte etme hakkı olan yekpare bir yapı haline getirenler yanılmaktadırlar. İnsanı şans eseri bir kimyasal karmaşa ürünü olarak gören, Allah'ın mülkünde Allah'ı yok sayan batıl fikirler doğrunun sahasında yer alamazlar. Bizler bilimsel arenayı (köken araştırmaları, evrimsel biyoloji, kozmoloji, tarih, antropoloji, arkeoloji vb) takip ederken ve bunlardan faydalanırken neyin mit, neyin doğru olabileceğini vahiy rehberliğinde ayırt edeceğiz, zira her şeyin başlangıcına dair Allah'a yönelmeden gerçeğe ulaşamaz.

Ateistik-deistik postmodernist iklim, gerçeği ve doğruyu yeniden tanımlamasının ötesinde mutlak doğru varlığın ihtimalini dahi yok etmektedir. Burada fabrike edilmiş şahsî ya da kolektif kurguları doğrunun yerine ikame etme gayreti vardır. Bunun da üzücü bir neticesi, yaratıldığını unutmuş, Allah'tan emir almayı sevmeyen, dolayısıyla ruhen iflas etmiş, Allah ile irtibat kurmadığı için umut bağlayacağı tek kaynağı kendinden uzaklaştırarak pesimist hale gelmiş, vahyin ışığındaki nesnel ahlakı yobazlık olarak değerlendiren, değersiz işler içinde zaman geçiren, yalnızca hedonist hedeflerin ve sahte ilahların direksiyonu doğrultusunda savrulan ufuksuz kişiler ve topluluklardır. Allah'ın emirlerinin gündemde tutulmadığı özyıkıcı kültürler ve hayat modelleri ile münasebetimizde dengeyi sağlamalı, onlarla Allah'a ibadetimize menfî tesiri olacak bir ilişki içine girmemelidir:

“Hikmetin başı Allah korkusudur”

Hat; Sami Efendi / Tezhip; Osman Yümnî Efendi

“Ey inanıp güvenenler! Müminleri bırakıp kafirleri (ayeti görmezden gelenleri) veli edinmeyin. Allah’a aleyhinize olacak açık bir delil mi vermek istiyorsunuz?” (Nisa 4/144).

KORKU VE UMUT

Müslüman insan, Allah’a karşı korku ve umut arasında kararlı bir hayat sürmeye gayret göstermelidir. Kurtuluşumuz bu hisleri mütemadiyen yaşamakta saklıdır.

ALLAH’A OLAN KORKUMUZU CANLI TUTMALIYIZ

Hem Müslüman topluluklarının, hem de Müslüman fertlerin en büyük noksanı bilgelik, yani hikmettir.

Bilgeliğin başlıca unsuru Allah’a karşı duyduğumuz korkudur:

- “Rab korkusudur bilgeliğin temeli” (Özdeyişler 9:10).

- “Kulları içinden ancak ilim sahipleri Allah’tan korkarlar” (Fatır 35/28).

-“Hikmetin başı Allah korkusudur” (Hadis-i Şerif).

Yüce Rabbimiz Kur’an-ı Kerim’de bize Kendisinden korkmamızı emreder ve korkuyu yalnızca O’na yöneltmemiz gereken bir duygu olarak anlatır:

“...İnanıp güveniyorsanız onlardan korkmayın, Ben’den korkun” (Ali İmran 3/175).

Yani Allah’tan korkmak bizzat Yüce Allah’ın bir emridir. Bu emri de hakkıyla ifa etmemiz icap etmektedir. Peki Allah’tan korkmak ne demektir? Bir Müslüman için Allah’a karşı duyduğu korku, pratik hayatta ne ifade eder?

Yüce Rabbimiz bizi yaratan, yaşatan, öldürecek olan, yeniden diriltip yargılayarak ebedî hayata sevk edecek olan zattır. Tüm varlığımız O’nun kontrolündedir. Son nebiler İsa (as) ve Muhammed (as) da aynı teslimiyet içindelerdi:

“De ki: “Allah; Meryem oğlu Mesih’i, annesini ve yeryüzünde olan herkesi yok etmek isterse O’na karşı koymaya kimin gücü yeter?” Göklerde, yeryüzünde ve bu ikisinin arasında tüm yetkiler Allah’ın elindedir.” (Maide 5/17).

“(Rasulümüz Muhammed) Bize karşı bir-takım sözler uydursaydı, onu kısıvrak yakalar, şah damarını koparırdık. İçinizden hiçbiri de bunun önüne geçemezdi” (Hakka 69/44-47).

Demek o ki Yüce Rabbimiz uygun gördüğü herhangi bir saniye bizim canlılığımızı sonlandırabilecektir. Bu O’nun için çok kolaydır. Bu satırlar okunurken atışını hissedebileceğimiz kalbimiz bir anda durabilir. Bizler ölümün ansızın ve herhangi bir yaşta gelebilecek olduğunu çok iyi bilmeliyiz. Müslüman, ölümü ileri yaşların hadisesi olarak göremez, her saniye ölümün kendisini bulabileceği bilgisiyle yaşar. Bu bilgiyle yaşayan insan Allah’ın kendisine var olma izni verdiği saniyelere ihtimam gösterir. Vaktini meşru olmayan ve faydasız eylemlere harcamamaya dikkat eder. Bunun yerine Allah’ın emirlerini eksiksiz yerine getirip yükseltici ve kurtarıcı işlere yönelir.

Rabbimizin vahyinde Cehennem alegorik bir sunum değil, hakikattir:

“Ateşle yüzleştirildikleri gün, ayetleri görmezlikten gelenlere şöyle denecek: “Cehennem gerçekmiş değil mi?” (Onlar:) “Evet, Rabbimize yemin olsun ki gerçekmiş” diye cevap verecekler. Allah da “Ayetleri görmezlikten gelmenize karşılık tadın şu azabı” diye karşılık verecek.” (Ahkaf 47/34-35).

Cehennem bütünüyle felaketlerden ibaret bir neticedir. Bu neticeye götüren sebepleri Rabbimizin tüm insanlığa hediye ettiği rehberindeki bilgilerden fark etmeliyiz (ör. Al-i İmran 3/151).

Cehennem hayatına dahil olmamak adına insan dünya hayatında samimi ve zorlu bir mücadele vermek zorundadır. Her Müslüman zihnen kendini buna hazırlamalıdır. Bu mücadele, her senaryoda Allah’ı tek otorite kabul etmeyi, O’nun elçilerinin getirdiği vahye tabi olmayı, “ben bilirim” mantalitesini terk etmeyi ve dünya hayatının çok kısa süre bulunduğumuz bir mesken olduğunu unutmamayı içerir. Bunları yapmanın sonu perişanlıktır:

“Yüzleri ateşte çevrildiği gün şöyle diyeceklerdir: “Ah keşke Allah’a boyun eğseydik, keşke Elçiye de boyun eğseydik!”” (Ahzab 33/66).

“Onlar ki Bize kavuşmayı ummazlar, dünya hayatına razı olup onunla tatmin bulurlar ve ayetlerimize aldırmazlar. İşte onların varıp kalacakları yer, cehennemdir. Bu, yaptıklarının karşılığıdır” (Yunus 10/7-8).

Cehennem hayatı çok ağır fiziksel ızdırap, psikolojik sefalet ve sona ermeyen pişmanlık içerir. Oradan uzak durabilmek adına Cehennem’i ve her şeyi Yaratan Yüce Allah’a korkumuzu her an zikrimizde tutmalıyız. Bizi gözleyen melekler de Allah korkusunun bizde hangi anlarda var olduğuna şahit olacaklardır.

O’na olan korkumuzu canlı tutmak adına irade eğitimi ve ruh terbiyesi almalıyız. Bu eğitimin öncelikli materyali Kur’an’dır ve bilelim ki Allah’tan korkmak ve insanları Allah’tan korkmaya çağırarak bir ömür süren

Allah’ın duaları kabul etme ihtimali bir yana, meselemizi O’nun huzuruna çıkarmamıza izin veriyor olması dahi sonsuz şükür vesilesidir.

bir tavır ve ameldir.

Allah'a duyduğu korkuyu zayıflatan birey, bir süre sonra günahları umursamaz hale gelecektir. Günahları risk olarak görmeyen bir kimsenin kalbi körelecek ve ruhu hastalanacaktır. Bu da dünya hayatını zarara çevirir ve o halde öldüğü takdirde, yargı günü insan çok pişman olur:

Biz sizi, yakın bir azapla uyarılmış olduk. O gün kişi, yaptığı her şeyi görecek, kâfir olan da (Allah'ı ve ayetlerini görmezden gelen kişi) "Keşke toprak ol-saydım!" diyecektir (Nebe 78/40).

ALLAH'A OLAN UMUDUMUZU CANLI TUTMALIYIZ

Allah her şeyi yoktan yaratmıştır. Bu sebeple İslam sonsuz umut dinidir. Kainatı altı günde yaratan (Hud 11/7) Rabbimiz, bizler için ne denli gelişmeler meydana getirebilir hayal bile edemeyiz. Nebilerin kıssalarını okuyarak Allah'ın insanların hayatlarına nasıl dokunduğunu, insanların doğru tercihlerini nasıl ödüllendirdiğini öğrenebiliriz. Lakin bizler, ancak ciddi Müslümanlar olarak yaşarsak bir umuttan söz edebiliriz.

Ölüm sonrası gibi bir derdi olmayanlar, ya da "zaten benim kalbim temiz" yargısı ile Cennet'i kendi istikbal planında garanti olarak gören kibirli sözde Müslümanlar gaflet içindedirler. Biz böylesi bir ciddiyetsizlik içinde olamayız. Bizler Rabbimiz izin verdiği sürece O'nun emirlerini eksiksiz yerine getirir, yasak ettiği şeyleri hayatımızda sığır indirir ve salih ameller işlemeye çabalarız. Hayata ve içindekilere anlam katan İslam umududur, bu umut da her şeyden önce kendi görevlerimizi yerine getirerek ortaya çıkabilir. Zira müjdelere nail olmak için sorumluluk almak ve kurtarıcı vesilelere sarılmak zorundayız. Bunlar da Allah'ın emirleri ve salih amellerimizdir.

Umudun aslî aktivitesi Allah'a itaat etmektir, Allah'a itaatin temel eylemlerinden biri de namazdır. Bilmeliyiz ki namaz kılmazsak bize hayat yoktur. Nebimiz aleyhisselam da namazın ne ölçüde büyük bir amel olduğunu hatırlatmak adına buyurmuştur: "**Kiminle**

konuştuğunuzu bilseydiniz, namazdan hiç ayrılmazdınız"¹. En yakın namazımızda (hem kıyam, hem rükû, hem de secde anlarında) kiminle iletişim halinde olduğumuzu yoğun şekilde hissetmeye çalışalım. Namaz sonraları da bize bir defa daha Kendi huzurunda namaz kılma izni veren Rabbimize şükredelim.

Allah'ın emirlerini yerine getirip yasaklarından kaçınmayı başarabilen ve böylece İslamî bir umuda tutunabilen her insan kendine sormalıdır: Rabbimizin cennet vaadi benim hayatımda ne ifade ediyor? Dünya hayatımı bu hedef uğrunda çalışarak geçirebilecek cesarete sahip miyim?

Cennet meçhul bir hedef, platonik bir soyutlama yahut basit anlamda bir parka gitmek gibi değildir. Mutlak gerçekleri yüzde yüz tekelinde bulunduran İslamiyet'in ihtiva ettiği sonsuz mutluluk vaadidir. Kur'an'a iman eden ve dolayısıyla cennet gibi bir beklentiye girenlerin olgunluk düzeyi, maddi kazanç ve sosyal statüden başka bir ölçüğü olmayan insanlarınkinden farklıdır. Tek muteber ve makbul din olan Yaraticımıza teslimiyet dininin mensupları bilirler ki Allah, ölüm anı hariç hiçbir zaman ve hiçbir zorluğu sıfır çare ile yaratmamıştır. Müslüman, zorlukların bir sınanma vesilesi olduğunu bilir, Allah'ın emirlerini uygular ve ardından umut içinde dua eder. Maalesef, duanın ne demek olduğunu layıkıyla kavramayan insanlar mevcuttur.

Dua, meselemizi Allah'ın huzuruna götürmektir ve Müslüman için çok büyük kıymet teşkil etmektedir: "**Duanız olmasa Sahibinizin yanında ne değeriniz olur?...**" (Furkan 25/77).

Müslüman'ın gündelik bir dua ritüelinin olması onun karakterine ve duygu yönetimine katkıda bulunacak, isteklerini kontrol etme kabiliyetini artıracak ve böylece yaşama biçimine de oldukça fayda sağlayacaktır.

Allah'ın duaları kabul etme ihtimali bir yana, meselemizi O'nun huzuruna çıkarmamıza izin veriyor olması dahi sonsuz şükür vesilesidir. Dua etme usulü de ayrı bir vasıf işidir. Mümin Müslüman, görevlerini yerine getirdikten sonra şükreder bir üslup ile hayırlı işlerin meydana gelmesi için dua etmelidir. Bilhassa Ra

1 (Kenzu'l-Ummal, h. no: 18923).

sulullah'ın da bir duası olan “kalbimizin bu din üzere sabit kalması için”, Müslüman halde dünyayı terk edebilmek için (Yusuf 12/101), yaşıyorken bize doğruları göstermesi için, bize yaşama izni verdiği müddetçe tüm eylemlerimizi O'na kulluk şuuru ile gerçekleştirmemize izin vermesi gibi konularda Allah'a yalvarmalıyız.

Ayrıca bilmeliyiz ki Allah'a umut bağlamayı reddeden insan, “Allah'ın merhametinden umut kesmeyin” (Zümer 39/53) emrini uygulamadığı için bu konuda küfre düşmüş olacaktır.

Psikolojik olarak insanı sarsabilen, hemen ardından “ancak tövbe eden, inanıp güvenen ve iyi iş yapanlar başka” (Furkan 25/70) buyurarak karanlığın içinden umut ışığı çıkaran, hatta “kötülüklerimizi iyiliğe çevirme” (Furkan 25/70) çağrısı yapan Yüceler Yücesi bir Rabbimiz vardır. Hal böyle iken, Müslüman umutlu olmayacak da kim olacaktır?

GELECEKTEN HABERLER

Müslüman, idrak ettiği bir ayetin ardından hayatında bir nevi “bu ayetin öncesi ve sonrası” takvimi oluşur. Okuduğumuz her ayet bizim için daha ihlaslı bir insan olma adımında bir başlangıç aşamasıdır.

Şimdi buna dikkat ederek şu ayeti okuyalım: “Rab-

lerinin çağrısına uyanlara en güzeli vardır. Çağrıya uymayanlar ise yeryüzündeki her şeye ve bir o kadarına sahip olsalar verip kurtulmak isterler. Onları kötü bir hesaplaşma bekler. Varacakları yer Cehennem'dir. Ne kötü yataktır o!” (Rad 13/18).

Bu ayet, bir gelecek haberidir. Rabbimizin verdiği her haber ve bilgi yüzde yüz doğrudur. Mezkur ayette Yüce Allah, diriliş gününden sonra hasıl olacak bir duygu durumunu şimdiden beyan buyurmuştur. Bu habere göre, O'nun tüm insanlığa olan çağrısını görmezden gelen bir insan, eninde sonunda Cehennem azabından kurtulabilmek adına “dünyadaki her şeyi ve onun bir katını daha” hiç düşünmeden verebilecek bir hale gelecektir. İleride “dünyada yer alan her şeyin iki misli mülkü” vermeye hazır olacak isek, neden şimdiden bazılarından vazgeçmeyelim? Neden bazı yanlışlarımızı, dünya hayatımız sürüyor iken kendimizden uzaklaştırmayalım?

Müslümanlar, dünya işleriyle dünyada kalacakları kadar, Ahiret'e fayda sağlayan işlerle de Ahiret'te kalacakları kadar ilgilenme bilinci oluşturmak zorundadırlar. Aksi halde ölümümüzden sonra, “iyi işler yapmak adına” dünya hayatına geri gönderilmek için Rabbimize yalvaranlardan olacağız. Bu talep asla olumlu karşılık görmeyecektir (Müminun 23/100). Bu da gelecekte gelen bir başka haberdur.